

[Palle Simonsen]

når det drejer sig om de konventionelle styrker i Europa. Det er efter vor opfattelse urealistisk og romantisk at forestille sig, at man kan nå resultater på dette område, såfremt vi ikke mobiliserer styrken og solidariteten i NATO.

Vi er naturligvis også af den opfattelse, at der skal gøres alle tænkelige forsøg, herunder også søges opnået det, der er muligt i forbindelse med CSCE-forhandlingerne i Madrid. Vi er ikke optimister, men der skal da gøres et forsøg. Men det kan kun gøres med baggrund i en realistisk vurdering af den udenrigs- og sikkerhedspolitiske situation, vi befinder os i. Til den mener jeg det skal føjes, at her er vi et led i en større helhed. Her er vi et led i den NATO-alliance, som nu har sikret freden gennem 31 år, som ikke på nogen måde har været en provokation i forhold til Warszawapagten, og hvor man, kan man vel nok egentlig sige, indtil på det seneste i NATO-landene har ført en afslappet sikkerheds- og forsvarspolitik, men til gengæld har været vidne til en oprustning i Warszawapagtområdet i et omfang som tidligere beskrevet, der er langt større end det, der er nødvendigt for et rimeligt forsvar af eget territorium.

På denne baggrund skal vores konklusion være, at man naturligvis skal gøre forsøg overalt, hvor forsøg har mulighed for at skabe resultater, at vi naturligvis skal føre dialogen overalt, hvor det er muligt at føre en dialog, men at vi skal gøre det på et realistisk grundlag.

Thorndahl (FP):

Da mit partis ordfører i denne sag, hr. Jørgen Junior, desværre ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne gøre nogle bemærkninger i anledning af forespørgsdebatten.

En verden uden militære styrker, hvor alle landes befolkninger kunne leve sammen uden frygt for krige, er vel en tanke, vi alle kan gå ind for. Men desværre er det også klart, at denne tanke for øjeblikket er utopisk, er et fata morgana; den har simpelt hen ikke for nærværende nogen mulighed for at blive realiseret. Det, man i praksis så kan forsøge, er at tale sammen over landegrænserne, og den vej skal følges, så langt som det overhovedet er muligt. Det sker jo også i

en lang række tilfælde, hvor det mest omfattende naturligvis er FN, der jo også havde en særlig generalforsamling med emnet nedrustning på dagsordenen i 1978.

Der er blevet talt og skrevet meget om nedrustning både før, under og efter dette punkt på dagsordenen i FN, uden at dette beklageligvis har haft nogen større betydning. I Danmark har vi et nedrustningsudvalg, der blev nedsat i 1961, og dér holder man en række møder, også med udenlandske nedrustningsudvalg.

Som bekendt har det radikale venstre i et forslag til folketingsbeslutning, beslutningsforslag nr. B 62, foreslået nedsættelse af et sagkyndigt og uafhængigt udvalg til at undersøge og vurdere problemerne med hensyn til dansk sikkerhedspolitik. Ved førstebehandling den 28. februar i år var der bred tilslutning fra tinget til et forslag fra udenrigsministeren om nedsættelse af et sådant sikkerheds- og nedrustningsudvalg. Forsvarsudvalget har også modtaget et oplæg fra udenrigsministeren, og under et samråd i forgårs blev oplægget drøftet, og der var bred enighed om, at ministeren nu udarbejder det endelige forslag under hensyntagen til de bemærkninger og kommentarer, der fremkom under samrådet.

Da sikkerhedspolitik, udenrigspolitik og nedrustningspolitik jo er snævert forbundne, får et sådant udvalg forhåbentlig betydning.

Til afslutning skal jeg sige, at fremskridtspartiet ikke er uenig i det meste af det, som udenrigsministeren her har oplyst, men i øvrigt finder vi, at denne debat lige i øjeblikket, sådan som den er placeret i samlingen, egentlig er ret overflødig.

Stinus (RV):

Menneskeheden står over for et valg: vi må enten standse våbenkapløbet og indlede en nedrustning eller risikere tilintetgørelse. Så hårdt og lige på siges tingene i slutdokumentet fra FN's ekstraordinære generalforsamling i 1978. Det er en formulering, som ikke er til at misforstå. Alligevel fortsætter kaprustningen med såvel kernevåben som konventionelle våben, og faren for spredning af kernevåben til endnu flere lande er akut. Våbnene bliver mere og mere teknisk avancerede og ødelæggende i deres virkninger, hvortil kommer de enorme ressourcer, men-